

La pietat, clau de volta de l'humanització

Dv, 30/09/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

He vist *El árbol de la vida* de Terrence Malick. Poesia cinematogràfica, poema visual. Atreviment artístic i desmesura en el metratge, però en la línia habitual del director. Plenitud d'idees i suggeriments, com sempre, però que aquest cop toquen de ple la qüestió religiosa.

Alguns companys ja l'han comentat en aquest portal. No afegiré res de nou als seus comentaris, cap discrepància. Només subratllar, entre tants altres, alguns aspectes que m'han especialment impactat i que vull madurar, no des d'un punt de vista teològic, sinó existencial, espiritual i fonament personal.

A propòsit de la creació. L'ordre i el caos es confonen. El bé i el mal es barregen, s'entrecreuen constantment, sense poder mai assolir-ne una resolució definitiva ni satisfactòria. I aquesta confusió contínua és l'espai i l'escenari de la nostra llibertat.

I a propòsit de la bèstia. Perduda en aquest atzucac, de sobte descobreix la pietat, el gest que la humanitza, l'escletxa que l'enlaira definitivament i la fa veritablement humana, desemparadament humana, i en això infinitesimalment divina. La pietat que no esclafa l'altre i el permet sobreviure. L'escena del nostre suposat avantpassat, dinosaure, quina gràcia!, que a punt d'esclafar la cara d'un altre, s'hi repensa, el deixa estar, el deixa viure, en sent compassió, en té pietat, l'estima. I així, l'home entra en la història de la creació.

Perquè, així ho deixa entreveure, la natura es complau en ella mateixa i cerca de ser admirada, mentre la gràcia, la caritat, surt d'un mateix per contemplar, per comprendre i respectar, per estimar.

I més... a cadascú, amb tota llibertat d'esperit, trobar significats nous, escenes rellevants, idees suggerents. L'important deu ser descobrir-les, digerir-les, nodrir-se'n.

No és cinema d'entreteniment, no ho és mai el cinema de Malick, sinó un gran fresc, com aquells que omplien les nostres esglésies romàniques, que de manera plàstica invoca amb les seves suggeridores imatges el fons de nostre cor i crida a la fe, a una fe passada al foc del dolor i del dubte, potser fins i tot del rebuig.